

på det her problem, som ligger og venter på os efter Amsterdam, og som vi jo aldrig har lagt skjul på lå og ventede på os.

Så jeg forstår overhovedet ikke noget af den der postulerede overraskelse. Den hører ingen steder hjemme. Det har været fuldstændig soleklart, at der var spørgsmål, der ikke blev løst i Amsterdam; regeringen har aldrig lagt skjul på det.

Det er, om jeg så må sige – nu skal jeg passe på mine ord – helt ved siden af, når hr. Kristian Thulesen Dahl påstår, at det kun var unionsmodstanderne, der fremhævede det her. Det står jo i en protokol til Amsterdamtraktaten. Det er jo ikke noget, som nogen kunne skjule, hvis vi havde det ønske. Vi har tværtimod fremhævet i diskussionerne, at her var der et uløst problem, der ventede på os, efter at Amsterdamtraktaten var ratificeret. Der er intet nyt i det.

Med hensyn til standpunktet, hvilken løsningsmodel man så skal finde, er jeg overbevist om, at vi finder en. Jeg er også overbevist om, at det bliver en løsning, som bevarer, at alle lande har en kommissær.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil fastholde, at regeringen både før folkeafstemningen og også desværre her i dag bagatelliserer det her spørgsmål, forsøger at give indtryk af, at det er et nemt problem at løse og det finder man en løsning på, uden i øvrigt at ville angive, hvordan den danske regering mener man kunne finde sådan en løsning.

Derfor har vi altså konflikten eller konfliktmuligheden, medmindre det, der egentlig ligger til grund for, at udenrigsministeren bagatelliserer det her problem og den problemstilling, vi står med, er, at regeringen har indvilget i at acceptere de krav, der er stillet fra de store EU-lande.

Derfor er det vigtigt her i dag at få fastslået fra udenrigsministerens side, om det er korrekt, at regeringen på den måde har lagt sig fladt ned for de store EU-lande. Eller om regeringen vil kæmpe de små landes sag og dermed også Danmarks sag og ikke acceptere de ændrede stemmevægte bl.a., som der er lagt op til fra nogle landes side

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg bagatelliserer ikke, at der her er et politisk problem, der skal løses. Det er jo netop det, jeg har sagt: Der er et problem, der skal løses. Og som alle problemer, der ligger for at skulle lø-

ses, så kan det selvfølgelig også volde vanskeligheder at finde en løsning. At vi finder en løsning, er jeg helt overbevist om.

Når jeg ser tilbage på den kreds, den store, brede kreds af virkelig vanskelige problemer, vi løste i forbindelse med Amsterdamtraktaten, er det klart, at det her problem også kan løses.

Med hensyn til hvilken løsningsmulighed der er mulig, så peges der udtrykkelig på to muligheder. Enten finder man en løsning med det såkaldte dobbelte flertal. Det er jo den løsning, Danmark hele tiden har været fortalende for; den er jo udtrykkelig nævnt også som en løsningsmulighed. Eller man finder en løsning ved at ændre på stemmevægtene, og det er selvfølgelig en forhandling, der ikke skal foregå her i salen.

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen, det sidste spørgsmål.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge udenrigsministeren, om det ikke er korrekt, at den model med det dobbelte flertal faktisk allerede er faldet på gulvet. Man kunne muligvis overtale Tyskland til at støtte den, men Frankrig, Belgien og Italien vil jo under ingen omstændigheder købe den model. Og hvis det er tilfældet, hvad jeg altså beklageligvis tror det er, er vi så ikke i den situation, at ministeren står med ryggen mod muren, men bare ikke selv vil erkende det, fordi han har givet vælgerne et andet indtryk forud for folkeafstemningen?

Jeg vil godt spørge ministeren, om jeg under alle omstændigheder ikke kan få et notat sendt over om forhandlingssituationen og de muligheder, der ligger på nuværende tidspunkt.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Hr. Keld Albrechtsen, som er medlem af Europaudvalget, kan jo bede om de notater, han ønsker sig, og det skal selvfølgelig blive efterkommet. Sådan plejer det at være, sådan er det også her.

Det er rigtigt, at der ikke kunne skabes enighed om det såkaldte dobbelte flertal. Jeg mener nu i øvrigt at kunne erindre, at netop Italien var tilhænger af det, eller ikke var modstander af det. Der kunne heller ikke dannes enighed om en ændret stemmevægt, derfor blev spørgsmålet efterladt uløst efter Amsterdam, og det er dét spørgsmål, som nu venter på at finde en løsning i en ikke for fjern fremtid. Vi vil få et